

**[Krag.]**

valgte Understøttelsesformer som Grundlag for den omfattende Indsamling, man foretog her i Hovedstaden. Derfor, selv om det misligger den højtærede Socialminister, og selv om den højtærede Socialminister mener sig berettiget til at betegne Kravet om Oplysning paa et saadant Punkt med det Udtryk, han nylig fra sin Plads brugte, fastholder jeg det alligevel og gaar ud fra, at den højtærede Socialminister vil svare, som der er blevet spurgt.

Samtidig med at vi skrider til Gennemførelsen af Forsikringsprincippet ved at aabne Porten vidt for samtlige Arbejdsløshedskasser til Etablering af Fortsættelseskasser, har vi derfor ønsket at tilvejebringe en Hjelpekasseordning mere tidssvarende og saaledes tilrettelagt, at den ikke kan føre ud i den fortsatte Demoralisation, som er Konsekvensen af den Maade, hvorpaa Hjelpekasserne for nærværende anvendes i vort Samfund. Vi har, som man ved, foreslaaet i denne Lovgivning sat visse Grænser for, hvad Kommunerne maa yde til Hjelpekasserne. Det vil sige: i Storkøbenhavn en Ydelse paa 3 Mill. Kr., i de større Købstæder med mellem 10 000 og 20 000 Indbyggere ca. ½ Mill. Kr., i mindre Købstæder 375 000 Kr., i Landdistrikterne et Par Millioner. Det giver en samlet Sum af 6 Mill. Kr. Men saa er der i vort Forslag aabnet Adgang til at øge disse Bevillinger med 20 pCt., det vil sige 1,2 Mill. Kr., hvorved man altsaa vil komme op til et Maksimumsbeløb til Disposition for Hjelpekasserne paa 7,2 Millioner. Vi har som Vilkaar for at gaa ind i en Forhandling og stille Ændringsforslag, som ordnede Særhjælpen for de arbejdsløse, der er uden Hjælp fra Arbejdsløshedskassen, stillet Krav om, at man vilde gaa ind i en Forhandling med os om denne Hjelpekasseordning.

Jeg vil nu gøre opmærksom paa, at naar disse Krisekasser var blevet oprettet almindeligt, vilde de i det Regnskabsaar, hvorfra jeg har hentet disse Tal, 1929—30, have overtaget et Understøttelsesbeløb paa ca. 5 Mill. Kr., for hvilke Hjelpekasserne vilde være blevet lettet, hvorved Hjelpekasseforbruget altsaa vilde gaa ned fra de 15 til 10 Mill. Kr. Dertil kommer, at der i Perioden siden denne Opgørelse, som jeg her taler om, er sket et Præfald i Livsfornødenheder, som jeg med Sikkerhed ved, jeg ikke sætter for højt, naar jeg anslaaer det til 12 pCt., og 12 pCt. af disse 10 Mill. Kr., som nu er tilbage, betyder en Nedgang med 1,2 Mill. Kr., altsaa 8,8 Mill. Kr. Med andre Ord, Forskellen mellem det, vi foreslaar, og det Forbrug, der vilde

blive tilbage, selv om man blev ved den nuværende Hjelpekasseordning, ligger paa under 2 Mill. Kr.

Jeg tror, at naar man vil naa til at hindre en skønmæssig Anvendelse af Hjelpekasserne, saaledes som den er blevet udfoldet i de senere Aar, kan man ikke gøre det mere hensynsfuldt og heller ikke mere rimeligt, end det er gjort i det Forslag, vi har fremsat. Men man har altsaa aldeles ikke ønsket at opfylde denne Forudsætning, aldeles ikke. Om denne Orientering overhovedet er søgt — som man havde givet os Løfte om — med Hensyn til, hvorvidt vore Forudsætninger for en saadan Forhandling kunde opfyldes, ja, det ved jeg ikke. Jeg har Grund til at antage, at Orienteringen slet ikke er søgt tilvejebragt; i hvert Fald har den højtærede Socialminister — saa meget kan jeg nok røbe fra de sidste Udvalgsforhandlinger — dér erklæret, at han var ganske ubekendt med, at der fra Venstres Side forelaa Tilbud om Fremsættelse af et saadant Forslag. Altsaa, en Forhandling med os om dette Spørgsmaal har man ikke ønsket, men jeg antager jo, at Forklaringen derpaa har været den, at den ærede Udvalgsformand har gaaet rundt svanger med de søde Forventninger, som knyttede sig til de indledede Forhandlinger med det konservative Folkeparti, og da man hurtigt fik Indtrykket af, hvor villigt dette Parti var til at hoppe paa Pinden, fandt man ikke nogen Anledning til at indfri det Løfte; man havde givet os.

Imidlertid har vi selvfølgelig, som jeg har bemærket, i Overensstemmelse med vort Løfte udarbejdet Forslag om Fortsættelseskassers Oprettelse. Nu ved jeg nok, at man fra forskellige Sider, og naturligvis da først og fremmest fra Socialdemokratiets Side, har opholdt sig over, at vi vilde bringe Arbejdsløshedskasserne i en Tvangssituation, idet vi til vort Forslag knyttede Bestemmelsen om, at den Støtte, som fra Stat og Kommune er ydet til Arbejdsløshedskasserne, skulde ned sættes med et vist Procenttal, saafremt Kasserne ikke havde oprettet Fortsættelseskasser inden Udløbet af en vis Tid, og det er rigtigt. Men det er fuldkommen berettiget at handle saaledes, thi for saadanne Arbejdsløshedskasser, som ikke opretter Fortsættelseskasser, gælder det, at deres Medlemmer i større Grad falder Samfundet til Byrde gennem Krav om Understøttelse af Hjelpekassen, end Medlemmer af Kasser, som har oprettet Fortsættelseskasser, vil gøre, og derfor er det ganske rimeligt, at